

Arrest

nr. 216 332 van 1 februari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 26 februari 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A.-S. DEBERSAQUES, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker maakt op 10 februari 2018 het voorwerp uit van een administratief verslag vreemdelingencontrole naar aanleiding van verdachte gedragingen en winkeldiefstal. Hij wordt diezelfde dag, onder een bijlage 13septies, bevolen op het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Er wordt hem, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd. Het betreft de thans bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 2 mei 2018 werd gerepatriëerd naar Italië. Het "verslag vertrek" vermeldt "Betrokkene is zonder verzet vertrokken".

"Aan de Heer :

Naam : K. (...)

voornaam : M. (...)

geboortedatum : 03.03.1970

geboorteplaats : SENAKI

nationaliteit : Georgië

*In voorkomend geval, ALIAS: K. G. (...) 03/03/1970 Georgie
wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,*

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/02/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om zijn aanwezigheid te melden.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/weigert zijn adres door te geven aan de autoriteiten.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor winkeldiefstal. (PV BG.12.L1.002652/2018 van de politie zone van Brugge.)

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, Schending van de materiële motiveringsplicht, Schending van de zorgvuldigheidsplicht, Schending van het redelijkheidsbeginsel.

II.1.1. Artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet luidt als volgt: (...).

II.1.2. Artikel 74/11, §1, tweede lid stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar opgelegd kan worden.

Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. In die zin maakt de bestreden beslissing geenszins duidelijk dat zij rekening houdt met de specifieke omstandigheden eigen aan het dossier van verzoekende partij.

II.1.3. Ten tweede stelt artikel 74/11, §1, tweede lid dat het inreisverbod van maximum drie jaar betreft.

In casu stelt de verzoekende partij zich op het standpunt dat de thans bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Nergens in de bestreden beslissing blijkt waarom verwerende partij op quasi automatische wijze een inreisverbod van 3 jaar oplegt. Verwerende partij haalt het volgende aan als reden van het inreisverbod van 3 jaar: (...). Verzoekende partij betwist dit met klem. Zij is nooit op heterdaad betrappt geweest op winkeldiefstal. Wanneer de vermeende PV erop wordt nagelezen, blijkt ook daar dat er bevestigd wordt dat verzoekende partij NIET op heterdaad betrappt werd op diefstal... (stuk 3 -PV)

Type : ROEL TILLEMANN (10/02/18 17:40):

Naar aanleiding van verdachte gedragingen en winkeldiefstal wordt betrokkene door onze diensten gevolgd en opgepakt. Betrokkene blijkt illegaal in het land te verblijven en staat geseind (weigering van toegang of verblijf voor onderdanen van derde landen art 24 SIS II - verordening)

Werd betrokkene op heterdaad betrappt : Nee

SIS seining: Nee

Digitale vingerafdrukken : Ja

Ter beschikking van Justitie : Nee

Slachtoffer van mensenhandel : Nee

Twijfel omtrent ingeroepen minderjarigheid : Nee

Nochtans vormt dit de voornaamste reden waarom verwerende partij meent een (dergelijk zware) inreisverbod te kunnen opleggen aan verzoekende partij. Gezien uit het dossier blijkt dat verzoekende partij helemaal niet betrappt werd op heterdaad op diefstal en verwerende partij juist dat aanhaalt als reden voor (de duur van) het inreisverbod, kan niet anders dan besloten worden dat de bestreden beslissing op flagrante wijze de materiële motiveringsplicht schendt. Gezien de discretionaire bevoegdheid van verwerende partij bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, kan thans immers niet anders dan besloten worden dat de duur van het inreisverbod gesteund is op onjuiste informatie. Verzoeker is van mening dat het onzorgvuldig en onduidelijk is waarom haar zondermeer een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

II.1.4. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet vormt geen verplichting 'krachtens' dewelke "automatisch" een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij. Artikel 74/11 voorziet immers maar in de mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting voor verwerende partij om dit effectief (en ten allen tijde) te doen. Door louter te verwijzen naar deze wettelijke mogelijkheid verduidelijkt de verwerende partij dan ook geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen. De verwijzing van verwerende partij dat verzoekende partij op heterdaad zou betrappt zijn is manifest verkeerd, zoals hierboven reeds aangehaald. Maar er is meer. Immers, had verwerende partij het dossier van verzoekende partij grondig onderzocht, dan zou zij zien dat verzoekende partij gehuwd is met mevrouw T. I. (...), die onbepaald verblijfsrecht geniet in Italië. (stuk 4) Verwerende partij heeft op geen enkel ogenblik rekening gehouden met het privé- en familieleven van verzoekende partij bij het opleggen van huidig inreisverbod. Uiteraard wordt verzoekende partij - door het huidig inreisverbod - voor een bijzonder lange tijd gescheiden van haar echtgenote. Waarom direct gekozen wordt voor de 3 jaar zonder rekening te houden met de specifieke omstandigheden in het dossier, wordt geenszins verduidelijkt. Verzoekende partij begrijpt de thans bestreden beslissing dan ook niet.

II.1.5. De verwerende partij zal zich wellicht pogen te verdedigen door er op te wijzen dat zij ter zake over een discretionaire bevoegdheid beschikt.

Zulks wordt uiteraard niet betwist door de verzoekende partij - integendeel, die bevinding maakt integraal deel uit van de juridische stelling van de verzoekende partij. Net omdat er ter zake sprake is van een discretionaire bevoegdheid, en niet van een gebonden bevoegdheid, dient de verwerende partij te motiveren waarom zij quasi automatisch voor een termijn van twee jaar kiest en niet voor een mindere termijn van 1 jaar. Immers, indien de verwerende partij ter zake niet over een discretionaire bevoegdheid zou beschikken — zoals de verwerende partij dus zelf aangeeft - maar het automatisch uit

de Wet zou volgen dat er **ALTIJD** een inreisverbod wordt opgelegd van 2 jaar, dan zou zich ter zake geen enkele motiveringsprobleem stellen, dan zou verwerende partij "door de Wet gebonden zijn" en in het kader van zo'n gebonden bevoegdheid niet hoeven te motiveren. Gezien de verwerende partij echter zelf aangeeft ter zake over een ruime discretionaire bevoegdheid te beschikken, geeft zij zelf aan, aan strenge motiveringsvereisten te zullen moeten voldoen. Immers: hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is immers evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de verwerende partij ter zake beslist. Ter zake is die discretionaire bevoegdheid echt ruim: de verwerende partij kan variëren 0 jaar tot drie jaar. Gezien de verwerende partij dus inderdaad kan kiezen voor een termijn van 3 jaar (zulks wordt uiteraard niet betwist) dan dient zij ook te motiveren waarom dit zij doet. Verwerende partij kan niet voordoen alsof de termijn van 3 jaar als het ware automatisch uit de wet volgt, om zich daarna te verschuilen achter haar discretionaire bevoegdheid, discretionaire bevoegdheid die haar toch noopt tot enige motivering ter zake.

II.1.6. Gezien de verwerende partij zelf aangeeft dat zij over de discretionaire bevoegdheid beschikt om al dan niet een inreisverbod te geven gaande van een termijn van 0 tot 3 jaar, dient zij te motiveren waarom zij net voor de termijn van 3 jaar kiest en niet voor een minder lange termijn. De verwerende partij moet met andere woorden - bij het bepalen van de duur van het inreisverbod een - evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod moet worden bepaald aan de hand van de relevante omstandigheden van het geval. Bovendien moet de duur van het inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan. Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar het RvV-arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012. (...) Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om het maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

II.1.7. Ten overvloede wordt gewezen op artikel 11 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, dat uitdrukkelijk bepaalt: (...). De duur van een inreisverbod dient geval per geval te worden beoordeeld en gemotiveerd, volgens de specifieke omstandigheden eigen aan het individuele geval.

II.1.8. Het is bijgevolg ten overvloede duidelijk dat het thans opgelegde inreisverbod op niet pertinente (leest: niet draagkrachtige) wijze werd gemotiveerd en dus een schending vormt van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en artikel 74/11, §1 Vreemdelingenwet. Het middel is ernstig en gegrond."

2.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel, wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing. De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931, VAN LAETHEM).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestreden inreisverbod steunt op artikel 74/11 §1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, omdat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan. Verzoeker werd geen termijn toegekend om vrijwillig het grondgebied te verlaten nu hem op 10 februari 2018 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd betekend.

In de bestreden beslissing wordt erop gewezen dat verzoeker op heterdaad betrapt werd voor winkeldiefstal, zoals staat vermeld in het PV BG.12.L1.002652/2018 van de politie van Brugge.

Verzoeker herhaalt in het middel meermaals dat hij *“nooit op heterdaad betrapt geweest (is) op winkeldiefstal”*. Verzoeker kan worden gevolgd in deze stelling: uit voornoemd PV blijkt inderdaad *“Werd betrokkene op heterdaad betrapt : Nee”*. Echter, in hetzelfde PV valt te lezen: *“Hij blijkt uiteindelijk in aanmerking te komen voor betrokkenheid bij een winkeldiefstal.”* Verzoeker betwist deze vaststelling niet. Gelet op die feiten is het niet kennelijk onredelijk dat in de beslissing gemotiveerd werd als volgt: *“Gezien het winstgevend/bedrieglijk karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”*

Ter motivering van de termijn van drie jaar werd het volgende gesteld: *“Gezien het winstgevend karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

Verzoeker kan niet gevolgd worden in zijn betoog dat geen rekening gehouden zou zijn met zijn specifieke situatie en dat de termijn van drie jaar op automatische wijze zou zijn opgelegd. Er werd gemotiveerd rekening houdend met zijn persoonlijke situatie en met de inbreuken op de openbare orde. Het gegeven dat verzoeker (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Ook het vermoeden van onschuld belet niet dat de verwerende partij op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Daar ten aanzien van verzoeker een proces-verbaal werd opgesteld ten zijnen laste, is het niet kennelijk onredelijk noch onzorgvuldig dat de verwerende partij op basis van het bestaan van dit PV overgaat tot maatregelen op verblijfsrechtelijk vlak.

Verzoeker verwijst naar het privéleven dat hij zou leiden met zijn in Italië verblijfgerechtigde echtgenote. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers echtgenote zich thans in het Rijk bevindt. Derhalve toont verzoeker niet aan met haar in België een gezinscel te vormen en kan hij zich niet beroepen op artikel 8 EVRM. In de mate dat hij verblijfsrecht in Italië zou hebben, hetgeen hij evenmin aantoon, staat het hem vrij om vanuit zijn land van herkomst, de Italiaanse autoriteiten om een visum gezinshereniging te verzoeken en tevens om humanitaire redenen de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

Verzoeker toont niet aan dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van een verkeerde voorstelling van feiten of dat ze niet afdoende zou zijn gemotiveerd. De door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen worden niet geschonden.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een februari tweeduizend negentien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,
mevr. K. VERHEYDEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC